

32) Podvečerní povídání

Už téměř od první třídy jsou děti stavěny před otázkou: jaké si vyberu povolání? Aby uměly odpovědět učitelkám i sobě, rozhlížejí se po okolí, zkoumají různé profese a zvažují namáhavost práce i důležitost peněz. Proč ne? O tom všem je život. Budou muset posbírat hodně informací, aby se dokázaly rozhodnout.

A pak je tu ještě další otázka, pro život stejně důležitá, kterou se však škola ani trochu nezabývá: jakého si vyberu partnera pro život? Neměly by děti i o téhle otázce přemýšlet už od malička? Jaké vlastnosti by měl mít, co by měl umět? Jaké mám vlastnosti já, co umím? Aby se nakonec nezeptaly jen: jak vypadá on, jak vypadám já? Co má on, co mám já? Osobně o tom se svými dětmi mluvím docela ráda. Dětské postřehy jsou tak objevné a svěží, že by bylo škoda o ně přijít.

Už je to nějaký rok zpět, co mi Hanka posmutněle řekla: „Víš, ta Zuzka, ta se má. Ona už ví, koho si vezme za muže, ale co já?“

Jenže jak se třída se třídou sešla, Zuzčin „ženich“ odešel na jazykovou školu a všechno je opět nejasné.

Později přišel se svým problémem pro změnu Martin: „Víš, mámo, já se asi neožením. No podívej se, jak mám hrozně kulatej obličej...“

Co mu na to říct? Sám musí poznat, že tvar obličeje není v žebříčku lidských hodnot v předních řadách. Právě tak jako pihy na tvářích naší blondýnky Zuzky.

Otázky kolem dospívání a partnerství se teď objevují stále častěji. Založila jsem tedy do dětské knihovny Knížku pro chlapce. Jedenáctiletý Martin do ní nahlédl, zašklebil se a znechuceně prohlásil:

„No jo, tomu já eště nebudu rozumět.“

Nalistovala jsem tedy partii otázek a namátkou přečetla: „Bolí porod? Jak je možné, že se narodí dvojčata?“

Děcka zbystřila a žádala si přečíst některé odpovědi. Bylo z toho nakonec větší povídání.

„A když se lidi chtějí vzít, tak to musí do obřadní síně, že jo,“ sondoval Jirka.

„Ano. Když zjistí, že by spolu chtěli prožít celý život, napíše žádost a odnesou ji na úřad.“

Viditelně se zarazil při slovech „prožít celý život“ a zamyslel se: „Ale to musí být hrozně těžké najít někoho takového, ne?“

Přikývla jsem.

„Já si to myslím taky,“ zapojila se do hovoru Zuzka, „já když mám někoho ráda, tak nemá rád von mě a když má rád von mě, zase ho nemám ráda já. To je blbý, co?“

„To je normální,“ ujistila jsem ji, „dokonce ani ti, co se oba mají moc rádi, nemohou vědět, jestli si za rok nepolezou na nervy.“

„A co dělají lidi, když spolu chodí?“ zajímala se dál Zuzka.

„Co dělají? Chodí spolu do kina, do přírody, sportovat, povídají si a někdy se i mazlí...“

„A dávají si takový ty... pusinky, vid'?“ stydlivě se uculila.

„Když se mají opravdu rádi, tak ano. A pak přijdou i další věci, ale to až v dospělosti, jestliže ti dva spolu chtějí mít děti...“

Jenže tahle pasáž už naše holky nezajímala a neměly chuť ji rozvádět.

„Víš, mámo, to chození, to možná jo, ale to v tý posteli, to my nikdy dělat nebudeme,“ prohlásila Zuzka vedle souhlasně přikyvující Hanky s rezolutností svých devíti let. Takže, táto, zatím nemusíš obcházet náš dům s brokovnicí v ruce, neboť v myslích našich dcer dosud sídlí zdravý rozum.

Zatím...